

МИКОЛА М. ПАЛІЙ

АРКАДІЯ
1970

Nicholas M. Paley
ETCÉTERA
(Poesías en lengua ucraniana)

Selección y Redacción
de
Dra. Anita Kulai de Sáinz

Dibujó la tapa
MARÍA HARASOWSKA-DACZYSZYN

México, D.F.

Editorial Arcadia

Chicago, Ill.

1970

Микола М. Палій

ETCÉTERA

КАНТАТИ

Зредагувала
Д-Р АНІТА КУЛАЙ ДЕ САІНС

Мехіко

В-во Аркадія

Шикаго

1970

Todos los derechos reservados

All Rights Reserved

Всі права застережені

Обкладинка роботи

МАРИ ГАРАСОВСЬКОЇ-ДАЧНИШИН

ETCETERA

ВЕСНОСІНЬ

*Мойй
Страдальній
Матері*

ЖДУ ТЕБЕ

Шлю тобі мій сміх сріблистий,
В чар весни сповитий сон,
Шлю тобі свою розмову
В світ задуманих ікон.

Шлю тобі під рідну стріху:
Ти там певно при вікні,
Ждеш мене десь з болем в серці —
Там так тихо на весні . . .

Шлю тобі під рідну стріху
Свій вінок останніх слів.
Шлю тобі думок рисунки,
Візерунки юних днів.

Ти там ждеш мене в тривозі
Й тужно дивишся в вікно,
Я знов тут думки рисую
Зблисків мертвих днів давно.

В СЕЛО

Вночі то шум, то свист машин.
Стара мелодія коліс.
Думки женуть у просинь, в світ,
В село забутих літ моїх.

Там тихий гай, лани й село.
Подільський вітер на лиці.
Вагон гатить у рейки й б'є,
Немов у струни голосні.

Там тихий гай, сади, село.
А тут на серці інші дні.
Та я лечу за вами вслід,
Вітри гривасті, молоді.

І я лечу. Бувайте, дні!
А я не сплю, на серці тінь.
Женись, женись, машино, рвись,
В звабливий світ, в німу гладінь.

І ЗНОВУ ЗАКВІТНУТЬ

І знову завітнуть фіялки,
Айстри біленькі рядками.
Хтось буде весною впиватись
В цвіті п'янкими устами.

Хтось мужністю душу настроїть,
Мрії на крилах довкола.
Здається, що німфа чарівна
Ніжно на арфі Еола.

Все крилами мрій полетіло —
Звуки чарівні весняні.
Хтось буде фіялки кохати
І цвіти білі, рум'яні.

Хтось ночі розніжнив спровола,
Хтось чудно на арфі Еола.

З ОСТАНКІВ ЛІТА

Зів'яли нарцизи в фляконі,
Заплакались вікна сльозою.
Шепоче щось вітер в погоні,
Зів'яли нарцизи в фляконі
Й склонились сповиті тугою.

Зів'яли нарцизи в фляконі.

Заплакались вікна сльозою
Й згадались затишшя весняні.
Минулися сіро в спокою,
Заплакались вікна сльозою
Як думи осінні багряні.

Зів'яли нарцизи в фляконі.

ЗАБУДУ

Як айстри завітнуть рядками,
Як запах коханий матйолі —
Не вернусь до тебе, єдина,
Ніколи не вернусь, ніколи.

Як запах коханий матйолі.

Як ночі пестливі обіймуть
Лілеї кохані і любі,
Забуду тебе і не вернуть
Ті наші затишшя прогульні.

Не вернуть затишшя прогульні.

ЛЮБЛЮ ТАК

Люблю так як ввечір ти граєш
Забутих акордів пориви
І ніжно про щастя співаєш.
Люблю так як ввечір ти граєш.
Акорди ті п'яні, сонливі.

Мов нічка мрійливо шепочеш
У душу зболілу сіроми —
Про щастя акордом скобочеш,
Мов нічка мрійливо шепочеш,
Чаруєш мене без утоми.

Люблю так як ввечір ти граєш
І ніжно про щастя співаєш.

ВІДЖИЛИ ЛІЛЕЇ

Віджили пречудні лілеї
Й схрестились худими руками.
Зів'яли весняні ідеї,
Віджили пречудні лілеї
Й склонились рядком головками.

Десь мрія весняна поділась,
І бабине літо нитками —
Лозина у річку склонилась,
А мрія весняна поплелась
Десь з бабиним літом шляхами.

Зів'яли надії весняні,
І зникла остання дня слава.
Там верби щось мідно-багряні,
Зів'яли надії весняні —
Лишилася осінь блідава.

НИНІ

Нині ще мрії пестливі, липневі —
Мов рожі, волошки розцвілі.
Нині ще пісні вагітні, крицеві,
Як відгук думок продзвенілих.

Потім, а потім, мов сонні примари:
Згадання святі, ажурові.
Потім пропадуть і зникнуть, як хмари,
Думок візерунки шовкові.

КІЛЬКА СЛІВ

Що ж, все минулось в нашім намисті:
В споминах ночі весняні.
Нині вже осінь, руки косисті,
Очі в серпанку багрянім.

Так, я вірю, що все вже пропало.
Важко, так важко згадати.
Нині вже осінь, думи зів'яли —
Наче б життя більш не мати.

Нині самотний ходжу тудою
Й кроки двою вечорами.
Кличу й кличу вчорашнє з тугою
Й тінню снуюсь вуличками.

Нині самотний ходжу тудою:
Тут ми були вечорами —
Місяць, бува, закрився каймою
Й сон вже не гнався за нами.

Так, так було це в пори прозорі,
В тихі, подільські, весняні.
Нині вже осінь, душі вже хворі
Й очі в серпанку багрянім.

МИ РОЗІЙШЛИСЬ

Ми розійшлись без гуку, крику,
Лишилась пустка, не життя.
Такі ми близькі і далекі,
Далеко ти, далеко я.

Ми розійшлись. Таке негіддя.
Лишились спогади з життя.
Та все давнього досвіт-ранку
Шукаєш ти, шукаю я.

Лишилась пустка, не життя,
Далеко ти, далеко я.

НА СТАНЦІЇ

Жахтять вагони. Б'ють серця.
Поділля спомином колише.
Які роки, яка доба,
Яких то мислей попелища!

Кого спитаю? Хто мені
Простягне матірню долоню?
Пройдуть одні, підуть тамті,
Самого лишать при вагоні.

Яке невгіддя. Ніч яка.
Сміються пустою машини.
Когось я жду, когось нема,
Нема нікого з України.

Нема нікого. Ніч пуста.
Налиті холодом долини.
Тебе нема, його нема —
Немає світу половини.

ЧУЖИНОЮ

Часом вмиєть прилетить голос рідних дзвінків,
Що піддержує в вірі, на душі.
А з завулків одне: притулитись до стріх,
До матусі.

Потім ніч перерве п'яний крик коршмарень:
Утопити життя чи програти ?
Б'ється п'яно в шибки, кличе сонні думки
Вийти з хати.

А з-під ринв дощевих, ліхтарень кличе тінь:
Притулитись до стріх і до хати, —
Передати думки, передати привіт,
Переслати.

Кину зір на книжки, схрещу світ у думки
І охлялі посинілі руки.
А за муром сріблом переткані думки,
Візерунки.

Потім ніч перейде, як юнак утіче
Й закрадається ранок, як ланя.
А в книжках залишилось ще стільки листків
До читання.

А з-під ринв дощевих, ліхтарень без кінця
Я втікаю думками, я рвуся.
Хоч би трішки домів, до порогів батьків,
До матусі.

PASOS PEREGRINOS

НЕСУТЬ ПАРТИЗАНИ

Несуть партизани березові мари,
У бою їх брата убито.
До них припадає, на кріс налягає
Сестра жалібниця, Пречиста.

Іде і ридас і рану змивас,
І клониться з болю, як жито:
Куди ж тебе, сину, несуть в домовину,
За що ж тебе, стрільче убито?

Ідуть партизани з тяжкими думками,
І болем долини налиті.
За брязкотом зброї сміються до своїх,
Уста вістуна перешиті.

І йдуть у дві парі, колишучи мари,
І правлять погребне бійцеві.
А їм со святими співають долини,
І клониться жито липневе.

ВИЙШЛА МАРІЯ

В скитальчій одежі Марія страдальна
На поле ледь вийшла насилу:
О, Христе, мій Сину, подай мені руку
Засіяти жито на зиму.

І стала на скибі і рученьки ломить:
В порожній долоні лиш вітер.
Ой сійтеся сльози, скитальчі перлини,
На хліб сиріткам і на квіти.

І сіє Марія, лани засіває:
Ой сійтеся сльози на жито.
За них мого Сина одного розп'ято,
І десь партизана убито.

І ходить Пречиста і сіє сльозами.
Ой що ж бо Ти сієш, Маріє?
І терпне від холоду тіло прив'яле,
І скиби від ран червоніють.

В скитальчій одежі Марія страдальна
То ходить ланами, то сіє.
Що ступить ногою — жита прозябають
Заквітчані в жнива надії.

МАТИ І МАРІЯ

Читає матуся і сльози їй рвуться:
Сьогодні не буду я з вами . . .
А серце все чує і ніч їй віщує —
У гості ідуть партизани.

І радість і сльози в тривожні морози
В моління сплітаються тихе:
Ой, сину, мій сину, кому ж цю гостину
Готую в це свято велике?

Думки заплітає і руки складає
На серце тугою налите.
І ось від порога кланяється в ноги
З Дитятком при грудях Пречиста.

І входить в хатину, всипляючи Сина:
Прийми нас в гостину, хоч сісти.
Одні бо в нас рани: твій син в пратизанах,
А мого шукають нехристи.

І мати Марію то тулить, то гріє:
Вітай же, Пречиста, між нами!
А Бог рученята складає в заплату,
Що захист знайшов в партизанів.

МАРІЯ

Зігнувшись удвоє дві постаті кволі
Блукають від хати до хати.
І стукає Йосиф, чи хтось не попросить
Цю нічку у них переспати.

Що стукне у двері і хтось з пересердя:
Нема тобі місця, Маріє.
І Мати Пречиста вся потом облита —
Від болів і в'яне і мліє.

І стомлений Йосиф Невісту підносить,
В останню вистукує хату.
І в бідній свитині до себе в гостину
Страдальна запрошує мати.

І ставши в хатині з вогкими очима:
Ой де ж бо вам, гостоньки, сісти?
Сьогодні гостили у хаті вдовиній,
Шукаючи сина, нехристи.

І гляне Марія — все пусткою віє.
Ось рани від гострих багнетів.
Роди ж ся, мій Сину, в страдальній хатині
За тих, що не хочуть умерти.

ВІЗІЯ

На морі штиль. В рахманні ночі
Удар цимбалів проника.
А з ним, як трос, слідом червоним
Яса до серця припада.

І бачу хід і чую виклик
Важких повстанських канонад.
І хмари лиць і зір сталевий,
І чин геройських барикад.

І хочу йти. То хочу знову
Спинити раз ці кораблі.
В таку то ніч схопити цупко
Кільце розсміяне в руці.

На морі штиль, а я і сотні
На клич готові у світі —
Як нас під ніч удар цимбалів
В танець закличе бойовий.

МОЯ ЗЕМЛЯ

Моя земля — червона чаша.
Червона чаша, золота.
Русло життя. Криниця слави.
Христова вічність і моя.

Одна, як Бог. Колиска всього.
Колиска страстей і надій.
Свята святих. Блаженне слово.
Причастя серця і душі.

Єство єства. Утроба слова.
Вагітна чаша спілих вин.
Моя земля — дитина Бога,
Щаслива мати поколінь.

ЗАСІВ

Закину плуг, здрігнеться поле,
Проріже скибу чересло.
І з чорних ріль вагітне літо
Запахне знову колоском.

Закину плуг й мужицьким кроком
Одмірю усміх борозни.
І з повних жмень засію потом
Ядерні поля береги.

І стану я, в мужицькій славі,
Господар творчої землі:
В долонях плуг, а в серці віра
Буйного жита на лані.

ЖНИВО

Розлита червінь в синій чаші,
Запита сріблом далечінь.
Вагітні руки луком чешуть
Вусаті шати на лані.

І в п'янім сяйві стануть жати:
Одхилять книги сторінки.
А в них складки ще не розтяті,
Засів, не руханий ніким.

В ім'я Отця: і серп озветься.
Заграють щерби на косі.
Покіс покосам перекаже
Про хліб прочитаних сторін.

ЛЕТЯТЬ ЛАТКИ

Летять латки лапатим хором,
Співає шепотом стерня.
Вусату шапку чешуть сонно
Столітніх свідків рамена.

А там вже час пряде ряднину,
На очі вішає нитки.
В зачатій книзі потім вирве
З життя нечитані листки.

ДОРОГА

Стежки, і я, і ти: дорога.
А там — мій день і осінь.
Ще день, ще два. І ось неznане
До себе в гості просить.

Стежки під ніч — це ми, неznане:
Візьмеш пугар і досить.
І ось — ще день, і вік скитання
Складе роки в покоси.

І йдеш у світ в руках з весною:
Вино щойно надпито.
А там — ще день, і ти — не ти,
Життя в руках розбите.

ВІДХІДНЕ

Червона тінь. Червоний привид:
Вчорашні в димі прощі.
І ясна ніч віщує вихід,
А вихід білі ночі.

Вода і кров. Потоки п'яні:
Комуś весілля пишне.
А ти ідеш з життям в долонях
Під спів неспілий вишні.

А там — твій світ: вечірня криша,
І днем налитий спокій.
І бачиш сам, як никне південь
В обіймах катастрофи.

МАТЕРІ

Ось вік, як день: завчасний вечір.
І чують втому ноги.
І я, як ти: один, без себе,
Без тебе і без Бога.

Без Бога я, бо в вік прокляття
Тебе над все бажаю.
Без себе я, бо я без тебе,
І так життя читаю.

І вчасний вік вечірню править:
Кудись веде дорога.
І я, як ти: псалтир листкою
Без себе і без Бога.

МІСТО

Красила і барви, і лінії ліній.
І кут за кутом просторовий.
За стінами ліній мовчазні епохи
Закуті в думки квадратів.

І в холоді блоків одвічна людина
Як сплетений квідрат простору.
За брамою світла душа квадрата
В обіймах гранчастого зору.

І в грані квадратів налитий жагою
За звуком округлого слова,
Сьогодні я встав зі сльозою і ця тяж,
Мій Боже, була квадрата.

CASI DISPARATES

ТВІЙ МАЄСТАТ

О, скільки раз
На баню ту
Дивлюсь німу
Усю з терас.

І все, в той час,
Клянусь на все,
Що я Тебе
Пізнав нараз.

А все ж таки
Мої уста
Стають (прийми!)

Німі, як ма
Прийдесь Твій є
Згадати стат.

ПІД ВЕЧІР

Вже схиль, година.
І, як дивлюся —
Тобі клянуся,
Що пив я вина

Жажди очима
В житті всілякі:
Тут рен, там сакі,
І все п'янимо.

Та раз з дороги
Забув в схиля-то
На лік (з тривоги?)

Якось спитати
Вина любови
До свого брата.

ТАКИЙ СВІТ

Широкий світ. І круг.
Багато дзяв і криз:
То сліз, то слів, то спис,
То шуму повний слух.

І ще стовпці, і друк,
І шпальти. Жий та й жий !
Товчи в течві й учить
Є де й кому, не в глух.

Та в вирі слів і гам,
Учених штихів й рис,
На сміх ні тут, ні там

Нема кому й на змис
Сказати слова нам
Мість правди за словис.

ДО ДУБА

Я взяв твій стан і літ твій,
Й весни твоєї осінь,
І стиль твій (гордий досі!)
В ний рósян день молитви.

Я пив твій сік і ритви,
І тінь любив згортати:
Моїм хотів ти стати,
А я твоїм, в гонитві.

Тепер, мій дубе, друже,
Не легко нам розстатись.
Я так хотів би дуже,

Щоб ти, під схиля цю, брате.
Відвів мене, нечужо,
На поле снів стоплатних.

УСТА

Я бачив вас в ментарну ніч
У схресті прірв космічних гам:
То думки взір, то філігран,
Дарійських звуків переклич.

То знову так, як зміст сторіч,
Як зміст хотінь і знак буття:
В кутках яких вогка весна
Двобій на кличе віч-на-віч.

Один лиш тільки жаль, це так,
Що в цій симфо хотінь нії
Не зможу я ніде й ніяк

Діткнутись вас, уста мої,
Бо бачив вас я тільки так,
В своїй уяві, уві сні.

МІЙ ГЕНЕРАЛ

В чепурній куртці і пагонах,
В червоній зірці тикирини —
Мій ясний ралик і тов гене
Готов на світлі перегони.

Упертий зір як бами дзвона
Й нап'ятий рух баского тіла
В сідлі новім; в руках вудила,
І ришпи іскри б'ють червоні.

Здається хвиля ще — й прозори!
Та в світлі маху того й виру
Й зусиль великих перегонів,

Мій рал і гене caballero
У світ не скочить, мимо стонів,
Bo hecho está él de madera.

ОСІННЕ

На грані цій життя і змін весни
Не стань, струно, струнити тих мені
Струнких розси перлин паних амініь
У білий день і в білий світ. В віки,

Такі, як цей, такі як знаєм ми,
Ти ліпше грай, ритмуї незнаний тон,
Ритмуї гірке, глибокий думки сон,
І ціль. Бо стане ще ялось таки

На все часу: на хліб знайти зерно,
В'язати сніп, в бочки зливати квас,
Латати сіть й судна прудкого дно,

Ниткати шить, сміхом зайтися раз,
То знов сльозу сплести (нам все одно),
А там — рости, і ще умерти в час.

ХРИСТУ

Не мучить так мене, що Ти, мій Христе,
На світ прийшов у стріхолупій стайні,
Що Ти терпів й зносив рундуги зайві
І пив пайно гірке із рук нечистих.

Не мучить так мене також, мій Христе,
Що Ти із дому в дім і без притуки
Був гнаний день у день зносити муки,
Зносити хіх і хах людей зумисних.

А мучить, мучить страх мене, Розп'ятий,
Що Ти на сміх людьми всіма забутий
Зумів цей біль спокійно так прийняти.

І я, як Ти, пробую дні, мінути,
І я, як Ти, мертвлю себе вмертвляти,
Проте мені ніяк Тебе збагнути.

МОЛИТВА

Вже б'ють вечірні бами ритморимні
На мо скликають литву чорнорясів,
А я лише спинивсь в листках на п'ятій,
Коли ж зайти мені у світ долининний?

Як бачиш сам із тої банокримни,
Що я молюсь, мене зливають поти,
І сон бере і стинь, вже трачу спротив,
І світ стає не той, не мій, і зимний.

І тільки я заснув й охляли тикви,
Як снасть моя й листих сплелися легко
В одно, і так навік застигли на молитві.

І нагло хтось застукав в череп злегка:
Молись, чувай, не дайся й стій, як в битві,
До світла, сину мій, ще так далеко.

ЗУСТРІЧ

В таку пору весни і в ніч таку, як ця,
Під трумкіт вітру струн, під чорних дзявів зов,
Ми все таки якось на стежці напій знов
Зійдемош ще. Бо так віщує нам рука

Судьби життя, щоб ми внав'язь, і ти, і я,
На стрічі цій могли думки якось свої
Сплести водно й сказати раз собі
Оті давно нескін колись чені слова.

То знов, я так боюсь і так чомусь тремчу,
Що після довгих ждань і тих трибічних днів
(Як це буває все, а ще в таку добу

В якій живемо ми), отак із лона снів
Ми станем віч-на-віч, а тут, хто зна чому,
Забракне знову нам до ахів простих слів.

ОСІНЬ

Мене тривожить час і мучить вічно думка:
Як тут прожити день й зустріти світлу осінь —
Засіки повні гами (цього ж тільки й просять),
Терці здорові й час-від-часу краплів слумку.

То ж дай мені тепер (не хочу ритмо й шумко)
Святу нагоду взятись в час за добре діло:
Рукати цвіт, щоб цвірки нам, бува, не з'їли,
Збирати нóзер й глід і сік та іншу крумку.

І так наповню дім, рундук і всі шпихліри
Від рипки в рип, від рога в ріг (бо так вже муцу),
Добром добра всі шпари, зяви й шкіродіри.

Та страх мене бере і справді череп сушу:
Ану ж з'явиться Він і скаже: Пісковіре,
Я ще в цю ніч прийду й візьму від тебе душу?

ПРИСТАНЬ

Нехай ця стань при стане нам за порт фіналу,
За кляштор душ і тіл, кивот думск латавих,
За сонний спів і пів-вечірні повнослави,
Соборних зіхвзаяв, яких так нині мало.

То ж хай навела ця, як так їй вже пристало,
Закине раз свій стій, і дасть нам час і силу
Звільнити м'язи мокрих крутів, і вітрила,
І рухокола і трибомахи при заставах.

І ставши раз в затоці тихій, мій мічмане,
Я чуюсь сам, і чую сон і лінь в дивницях —
Так ніби хтось дашки спускає нам руками;

Отож, замкни каюти всі, нема різниці,
На ключ, на засув, навіть — навіть ринтикани,
Бо блим і так погас вже в порті і в дивницях.

СТОЇШ ОТАК

Стоїш отак на цих страшних зубцях епохи днів
Увесь в страсі таким (як бачу я з твоїх дивниць),
В яким нема надій, нема таких плавких границь,
В яким погас то блим, то чар, то сенс наплотних слів.

Стоїш отожд ти так і вперто єш шука з-під брів
Нових Сіпангів світ, і вод, і круг отих Морад святих,
В які і я і ти, і весь наш клан, з давен давних,
В таку припадь як ця глибоко вірити умів.

Отожд в погоні цій, мій зоре шуко ближних зір,
Нових життя ідей, думок незнаних досі нам
Із куль усіх німих, з раїв задивлених в промір,

Забув мабуть отак свій зирк спинити раз (подумай сам!)
На цій сирій корі, де суть твоя усіх то вір
Міститься, ясно, тут, а не в складні фізичних злам.

LA CONQUISTA

Мені приснився сон, що я позичив сил
І вітром шитих пер і махів
В царя небатих гір, й у світ шушнувся сам
Хіхітне коло в руки брати.

І от я вибрав час, цільно́ наставив в зір,
Розкинув махи (в леті сила!),
І так шушнувся в синь, в зірню далеких царств,
Куди несли мене вітрила.

І ось вже грань і час: і тут я б'юся й там,
Хіхітне коло хочу зняти.
І був би збив його махатим махом, так!
Та ба, не міг його дістати.

EL DESPERTAR

Вже світ і день, і синь простору,
Й хухлата безвість на більмі.
Хіхітне коло на зіниці
Стріляє стріли золоті.

Стріляє киди і славотить
В зіниці спальні стукоб'я:
З півкуль стягни ці тінокриші,
Тебе Творець твій призива.

І я встаю: свій дім підношу,
Й від сну заплющені дашки.
І хочу сам Його буквати
Й слова словати на листки.

І мій Кетцаль, і мій Владика
Так ніби проситься в вікні —
І крізь видниці сипле стріли
Й життя маркує на чолі.

ЧАСУ НЕ ПЕРЕГНАТИ

Ідеш. Спішиш. Біжиш кудись, кудюю,
Крокуєш метри і мету.
Куди? Хто зна. Ритмиш себе собою,
Ногою ножиш на стопу.

Одна мета, це шаг. Скоріше б'є вітрило:
Відстати годі, і ніяк.
Глядиш на день: коли би тільки крила!
Дігнати треба такитак.

То знов, бува, яюсь себе питаєш,
Збудившись з крутів і зі сну:
Навіщо це? Тобі і так, сам знаєш,
Не гнати пере, бач, часу.

ПІДВЕЧІР'Я

Як цар з палат старого світу ахом тихим
Спускає дух червономахий лицар.
А там, під ніч, в пурпурах проти бані питий
Купає свій хребет ребратий писар.

І в славі цій такої змови підвечір'я
На срібну хлань з-за зубодірих борів
Їздець як мах гуляти скочив в білих пір'ях
І білість всю, як тінь двобою, кинув з хорів.

В таку пору небесних герців верхоплавів
Колинуть їх вечірні бами снасті:
Це стогін тих, що слова в них шукають права,
То знов, як мах, в своїй тут б'ються пастці.

TOQUES

ВТІШАЙСЯ

Втішайся домом цим, в якому живе твій дух,
Добром, яким ти так гордишся.
Бо завтра блисне день, як скибу вдарить плуг,
Й застанеш з нього попелища.

Втішайся колом цим, що з сині тої струн
Життя тобі в зіницях грає,
Бо може ввечір світ зіб'ється, як табун,
І зір листком заслонить зайвим.

І жий весною теж, в руках якої знак
Життя дзвенить людства вагітно,
Бо завтра, знай, як тіло наше, в прах
Зітліє все з часом негідним.

МОЄ ЖИТТЯ

Це я. Життя і суть — буття, мета, дорога.
Значить, мені судьбою бути.
Та втім спитай: що знаю я (яка тривога!),
Яких звань моїх тут атрибути?

Тому боюсь, що десь нема основ ні цілі:
Бо чим я був, і що робив я досі?
То знов мене ранять непевні завтра стріли,
Мабуть когось в танець осінній просять.

Я бачу вірно це, що смерть мене чекає
За те, що я живу лише думками:
Із відки я, та як (тут страх мене займає)
Й якими шлях плету я свій нитками.

ЧЕСТЬ ТОБІ

Велика честь Тобі за те, що Ти, мій Боже, так
У шати благ і ласк убрав мене. І слова,
Свого Ти слова всіх чуттів буття й єства на знак

Додав як вияв всіх понять і мір любови.
І теж за обрій знань і світ, що ось в моїх руках,
Щоб я пізнав себе, свій хід і ціль дороги.

А вже Тобі таки найбільше вдячний я за те,
Що Ти скріпив мене чуттям й теплом любови,
Яка маркує ціль, а ціль єство Твоє усе.

КОЛИ

Коли на цьому полі, якщо пімру колись,
Якщо пімру колись, розквітнуть ранні маки;
Коли із чорних клубів вогні проб'ють наскрізь,
Вогні проб'ють наскрізь, яких ніхто не бачив;
Коли до тебе з птахів один злетить, як гість,
Один злетить, як гість в тереми бувші наші,
Тоді пристань на час, старого тіла шато,
Це певно я прийшов тобі на струнах грати.

Коли почувеш мову, яку тобі сплету,
Яку тобі сплету, що маки повні літа;
А там і хмари чорні усі на всім лету,
Усі на всім лету; що блиск той повний світла,
І птах той в дужих крилах, що ніч прошив твою,
Що ніч прошив твою, це певно голос міту,
Тоді пристань на час, старого тіла шато,
Це певно я прийшов тобі на струнах грати.

ПРОСТИ

Під вечір срібних зір й надій такого свята
Лісного гостя я собі отак запрошу:
А там платком пухким і всім зими лапатим
На впертий ліс шпильок нову накину ношу.

То знов піду в танець у світ крамниць довкола:
Куплю ляльок таких з раїв моїх фантазій строїв,
Бляшок, світел і вин (бо чим душа не квола?),
Добра, присмаків всіх, і стіс принад у звоях.

А ввечір сяду сам, з майна і сил надпитий,
І кину зором ген — дарунків є чимало!
Та тут мені прости, що так для Тебе, Христе,
Й на тріску з тих гонитв чомусь часу не стало.

ФАТАЛЬНИЙ КРАЮ

Я бачу цю фатальну пропасть: вона стоїть між нами
(Не треба вчених слів, такий вже вислід долі).
З одної хтось півкулі вабить, а тут нас б'ють програми:
Яких тут треба діл, яких кладок в просторі?

І от в таку прокляту кризу я так хотів би щиро
Напитись сито раз колись землі любови,
Яку ти з надр хрустально точиш своїм містичним дивом,
І мітів вічних сил, що в'яжуть ліпше мови.

То стати знов хотів би гроном палких бруньок калини,
І ним вкрасити луг, вогнем налити поле.
Водою хай, погідним вітром, а там і словом мирним,
Що ціпко в'яже все, що в'яже нам прозори.

О, чим би тут мені не бути, у вік такої прірви,
Щоб тільки відстань цю якось колись зв'язати.
Щоб тільки хтось, фатальний краю, як жрець прийшов і вирвав
Із наших всохлих уст оте зерно прокляття.

3MCT

З М І С Т

ВЕЧНОСІНЬ

Жду тебе . . .	9
В село . . .	10
І знову завітнуть	11
З останків літа .	12
Забуду . . .	13
Люблю так . . .	14
Віджили лілеї .	15
Нині . . .	16
Кілька слів . . .	17
Ми розійшлись .	18
На станції . . .	19
Чужиною . . .	20

PASOS PEREGRINOS

Несуть партизани	23
Вийшла Марія .	24
Мати і Марія .	25
Марія . . .	26
Візія . . .	27
Моя земля . . .	28
Засів . . .	29
Жниво . . .	30
Летять латки .	31
Дорога . . .	32
Відхідне . . .	33
Матері . . .	34
Місто . . .	35

CASI DISPARATES

Тобі . . .	38
Жоржино .	39
Твій маєстат .	40
Під вечір .	41
Такий світ .	42

До дуба	43
Уста	44
Мій генерал	45
Осінь	46
Христу	47
Молитва	48
Зустріч	49
Осінь	50
Пристань	51
Стоїш отак	52
La conquista	53
El despertar	54
Часу не перегнати	55
Підверчір'я	56

TOQUES

Втішайся	59
Моє життя	60
Честь Тобі	61
Коли	62
Прости	63
Фатальний краю	64

ЗМІСТ	67
-----------------	----

**Este libro se terminó de imprimir
el día 30 de septiembre de 1970
Sale de los talleres de A. Rosseels
Printing Company, Louvain, Belgium**

ROSSEELS PRINTING C°

Vaartstraat 70-72

B-3000 LEUVEN Belgium
